

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **EURO TAXI HATĚ s. r. o.**, se sídlem Husinecká 10, Praha 3, zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2013, čj. MF-75657/2013/16-1858, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2016, čj. 6 Af 52/2013 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[1] Žalobce je provozovatelem taxislužby. Řidič žalobce poskytl dne 6. 2. 2013 dvěma zaměstnankyním Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „magistrát“) přepravu formou taxislužby v Praze na trase z ulice U Radnice (Malé náměstí) na ulici U Klikovky 10 o délce 6,6 km. Za tuto poskytnutou službu řidič taxislužby podle rozhodnutí magistrátu požadoval po cestujících částku 680 Kč, ačkoli dle § 5 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách ve spojení s nařízením č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „nařízení hl. m. Prahy“), byl za uvedenou službu oprávněn požadovat maximálně 250 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: 40 Kč nástupní sazby, 28 Kč za 1 km a 6 Kč za 1 minutu čekání. Nejvyšší správní soud dále považuje za vhodné ve vztahu k projednávané věci zmínit následující skutečnosti obsažené ve správním spisu. Zaměstnankyně magistrátu (dále též „cestující zaměstnankyně“) v oznámeních o poskytnuté přepravě založených ve správním spise uvedly, že taxametr byl během jízdy zapnutý, na začátku jízdy bylo na displeji taxametru

vidět číslo nula, na konci jízdy částka 680 Kč. Stejnou částku následně řidič požadoval po cestujících zaměstnankyních, které mu zaplatily 700 Kč (požadovaná částka a spropitné). Stvrzenku o zaplacení řidič bez vyzvání nevydal. V protokolech (o cenové kontrole a v kontrolním protokolu) sepsaných kontrolním pracovníkem magistrátu bezprostředně po uskutečněné jízdě se uvádí, že cestujícím nebyla vydána stvrzenka z taxametru, kterou řidič vytiskl až při kontrole. Na taxametu byla uvedena částka 69 Kč (resp. 68 Kč), po cestujících však řidič požadoval částku 680 Kč, uhrazeno bylo 700 Kč. Řidič také nemá platný průkaz o způsobilosti řidiče. Protokoly dále obsahují vyjádření řidiče, podle něhož se skutečnosti uvedené v protokolech nezakládají na pravdě. Přepravu poskytl v souladu s cenovými předpisy, stvrzenku o poskytnuté přepravě vydal a přikládá kopii. Průkaz kontrolním pracovníkům předložil, ale nepředal do rukou, což mu zákon neukládá.

[2] Ve správním řízení byl proveden důkaz svědeckou výpovědí cestujících zaměstnankyň, kterým byla v projednávané věci poskytnuta přeprava. Podle protokolů o svědeckých výpovědích ze dne 22. 4. 2013 byl během jízdy taxametr zapnutý, po ukončení jízdy na něm byla částka 680 Kč. Cestující zaměstnankyně zaplatily 700 Kč včetně „dýška“; řidič jim nevydal doklad o zaplacení.

[3] Rozhodnutím ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. S-MHMP 95198/2013 ODA-TAX, čj. MHMP 474923/2013 (dále jen „rozhodnutí magistrátu“), uložil magistrát žalobci pokutu ve výši 70.000 Kč za správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, ve znění účinném pro projednávanou věc, a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[4] Proti rozhodnutí magistrátu podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví popsáním rozhodnutím odvolání zamítl a napadené rozhodnutí magistrátu potvrdil. Důkazy o porušení cenových předpisů představují dvě svědecké výpovědi cestujících zaměstnankyň, které jsou součástí spisu. Skutkový stav zjištěný správním orgánem prvního stupně považoval žalovaný za dostatečný. Požadavek zaplacení 680 Kč byl zejména potvrzen oběma svědkyněmi, žalovaný citoval z jejich výpovědí. Svědkyně shodně vypověděly, že po nich řidič požadoval 680 Kč. Stvrzenka namítaná žalobcem je pouze důkazem o tom, že byla vytištěna a že je na ní uvedena jiná částka. Nic však nevypovídá o tom, kolik řidič po cestujících ve skutečnosti požadoval. Hodnověrnost předložené stvrzenky snižuje i skutečnost, že řidič uplatňoval sazby, které jsou v úrovni 27 % platné maximální ceny. Použití zjevně podnákladové ceny není možné podle názoru žalovaného vysvětlit aktuální situací na trhu způsobenou převahou nabídky nad poptávkou. Pokuta je podle žalovaného přiměřená a dostatečně odůvodněná.

II. Řízení před městským soudem

[5] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, v níž namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť mu nebylo umožněno zúčastnit se výslechu svědkyň, ačkoli před stanoveným termínem ústního jednání žádal správní orgán o stanovení jiného termínu, resp. pouze jiného času. Žalobce dále poukázal na rozpor kontrolního protokolu a výpovědí svědkyň. Ty uvedly, že na taxametu byla po jízdě částka 680 Kč, v protokolu je však uvedeno „jízdné na taxametu“ 69 Kč. Současně dodal řidič kontrolnímu pracovníkovi kopii dokladu o zaplacení na částku 69 Kč; na dokladu odpovídá i údaj o čase a délce trasy. Řidiči nelze přičítat k tíži, že cestující zaměstnankyně nevyčkaly na tisk stvrzenky, který trvá přibližně 30 sekund. Nadto taxametr je nastaven na automatický tisk po ukončení jízdy. Navíc cestující zaměstnankyně při výslechu připustily, že si o stvrzenku neřekly, je tedy pravděpodobné, že nevyčkaly jejího vytisknutí. Žalovaný se nevypořádal s námitkami ohledně výše částky, kterou cestující údajně uhradily. Ze spisu nevyplývá porovnání částky, kterou zaměstnankyně dostaly a částky, kterou

měly pracovníkovi magistrátu vrátit. Ve správním řízení měl být podle žaloby proveden významný důkaz výsledkem řídiče vozidla. Pokud proveden nebyl, byl postup správních orgánů v rozporu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“). Výrok rozhodnutí magistrátu je v rozporu s § 68 správního řádu, neboť neobsahuje žádné údaje o řidiči taxislužby, ani neuvádí, zda je zaměstnancem žalobce, či jak jeho uvedení ve výroku souvisí s činností žalobce. Nadto odkaz na § 5 odst. 1 zákona o cenách je chybný, neboť o maximální ceně hovoří § 5 odst. 2 tohoto zákona. Dále chybí označení cestujících zaměstnankyň, kterým byla poskytnuta taxislužba. Podle žaloby byla pokuta uložena ve zjevně nepřiměřené výši a je likvidační; pro její uložení nebyly dostatečně zjištěny veškeré skutečnosti. Žalobce navrhl upuštění od pokuty nebo její moderaci. Ani uložená povinnost uhradit náklady správního řízení nebyla dostatečně odůvodněna, ale toliko odkazem na zákonné ustanovení.

[6] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Žalobce byl o provedené kontrole informován v souladu s postupem dle zákona o státní kontrole zpřesněným judikaturou správních soudů, na kterou odkazovaly též správní orgány. Řidič je osobou, jejíž konání je nutno přičítat přímo žalobci. O provedené kontrole byl bezprostředně po jejím skončení informován řidič; kontrolní protokol byl následně odeslán žalobci. Právo žalobce být přítomen výsledku svědka nebylo porušeno. Žalobce byl řádně a včas informován o tom, že k výsledku dojde. Žalobce se z tohoto výsledku omluvil, sám svým jednáním tedy svého práva nevyužil. Omluva žalobce a jeho žádost o jiný termín výsledku nebyla důvodná, obecný poukaz na to, že nemá v dopoledních hodinách čas se k magistrátu dostavit, je nedostatečný. Magistrát žalobce informoval o tom, že tuto žádost neakceptuje.

[7] Městský soud žalobci přisvědčil, že zde jsou rozpory v podkladech pro rozhodnutí, magistrát i žalovaný je však přesvědčivě vysvětlili a vyvrátili dalším dokazováním (výslechy svědků). Úvaha správního orgánu o tom, že částka 69 Kč je z ekonomického hlediska nesmyslná, je naprosto logická a racionální a vede k závěru, že údaje na stvrzence jsou zjevně nesprávné. Tvrzení řidiče, že cestující zaměstnankyně na vytištění stvrzenky nevyčkaly, je s ohledem na provedené dokazování nevěrohodné a je vyvráceno údaji o čase provedení jízdy a vytištění stvrzenky. Pokud magistrát odkázal na jiný odstavec příslušného zákona, jedná se o marginálii, která nemá vliv na vydané rozhodnutí a jeho celkový obsah. Ve výroku rozhodnutí magistrátu nemusel být uveden vztah mezi řidičem a žalobcem, neboť ten není znakem příslušné skutkové podstaty deliktu.

[8] Uloženou pokutu městský soud považoval za přiměřenou a řádně odůvodněnou, návrhu na její moderaci proto nevyhověl. Žalobce své majetkové poměry ve správním řízení nijak nenamítal, správním orgánům proto nelze vytýkat, vycházely-li ze skutečností, které měly samy k dispozici.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností, jejíž důvody formálně podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel v první řadě namítá, že skutkový stav, z něhož správní orgány vycházely, nemá oporu v provedeném dokazování a že městský soud nedostatečně vypořádal jeho námítky týkající se dostatečnosti zjištěného stavu věci. Veškerá tvrzení klíčová pro výsledek správního řízení vycházela výhradně z Oznámení o poskytnuté přepravě cestujících a následně se na ně v různých

formách odkazovalo. Takový postup je dle stěžovatele v rozporu se zákonem. V daném případě měl a mohl být vyslechnut řidič taxi, a to i kdyby tento důkaz nebyl v řízení navrhován. Nepostačoval jen výslech zaměstnankyň magistrátu (cestujících). Z vyjádření řidiče uvedeného v kontrolním protokolu je zřejmé, že s kontrolními zjištěními nesouhlasil a trval na tom, že po cestujících požadoval částku dle dokladu z taxametru.

[11] Druhou z kasačních námitek stěžovatel mívá proti skutečnosti, že magistrát nevyhověl jeho žádosti o přesunutí nařízeného ústního jednání ve věci na jinou dobu a že se z tohoto důvodu nemohl zúčastnit výslechu svědkyň. Dle stěžovatele nebyl dán důvod k nevyhovění žádosti, nejednalo se o žádnou obstrukci. Magistrát tak postupoval v rozporu se zásadou dobré správy. Z těchto důvodů nelze považovat výslech svědkyň za zákonný a relevantní.

[12] Stěžovatel dále namítá, že z odůvodnění (*zřejmě rozhodnutí správních orgánů – pozn. NSS*) není zřejmé, jakým způsobem byl vysvětlen rozpor částky uvedené na dokladu vytisknutém z taxametru (69 Kč) a částky údajně zobrazené na taxametu (680 Kč). Žádné zásahy do taxametru nebyly v řízení prokázány, tisk se děje automaticky po ukončení jízdy bez vlivu řidiče. Taxametr ve vozidle je řádně ověřen Českým metrologickým institutem. Nadto nebylo prokázáno, že cestující zaměstnankyně skutečně zaplatily tvrzenou částku 700 Kč. Magistrát nepředložil žádné vyúčtování peněz, které měly mít figurantky k dispozici, ani žádný jiný doklad, který by podporoval jejich tvrzení. Dle správních orgánů nemá stvrzenka z taxametru dostatečnou důkazní váhu při prokazování tzv. předražení jízdného. Stěžovatel namítá, že pokud se ve vozidle nachází pouze řidič a cestující, nemá dopravce jinou možnost jak prokázat své tvrzení ohledně požadované částky než dokladem o zaplacení a tvrzením řidiče. Nedostatečné je též odůvodnění, že účtovaná částka 69 Kč je „nesmyslná“. Řidič mohl mít své důvody, proč tuto částku účtoval, zejména konkurenční, ovšem to správní orgány nezjišťovaly. Nadto dle aktuálně účinné právní úpravy se tzv. stvrzenka předává jen na žádost cestujícího.

[13] Tvrzení soudu, že ve spise nemusí být uvedeny osobní údaje svědkyň (datum narození, místo bydliště), je dle stěžovatele nesprávné a nedostačující. Jedná se o znaky sloužící k identifikaci osob, které jízdu uskutečňují. Chybějící identifikace je dle stěžovatele v rozporu s právem na spravedlivý proces a znemožňuje dohledat konkrétní osoby, které se měly jízdy zúčastnit.

[14] Stěžovatel dále spatřuje pochybení soudu v tom, že nedostatečně a nesprávně posoudil námitku zákonnosti uložené sankce. Stěžovatel se jako dopravce jízdy neúčastnil, není schopen ovlivnit jednání řidiče při jízdě a má za to, že učinil vše, aby případnému správnímu deliktu zabránil. Jak vyplývá z rozhodovací činnosti městského soudu, je povinností správních orgánů zkoumat majetkové poměry pachatele z úřední povinnosti. Ani soud namítanou likvidační výší pokuty nepřezkoumal, ačkoli stěžovatel mj. doložil své daňové přiznání za rok 2012 a výkaz zisků a ztrát. Dle stěžovatele je neobjektivní a nerozhodné pouhé tvrzení, že měl evidovat asi 80 zaměstnanců. Tato skutečnost nevypovídá nic o majetkové situaci společnosti.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 30. 9. 2016. V něm uvedl, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Žalovaný odkázal na judikaturu NSS, podle níž nelze bez dalšího rozhodnutí o uložení sankce za porušení cenových předpisů označit za nezákonné, vycházelo-li v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků správního orgánu. V daném případě se výpovědi svědků od sebe navzájem neliší. Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by výpovědi byly nevěrohodné.

[16] Provedení důkazu výsledkem řízení závisí na úvaze správního orgánu. Magistrát vyloučil, že by cestující zaměstnankyně uskutečnily přepravu jiným vozidlem a neměl nejmenších pochyb,

že přeprava byla uskutečněna tak, jak je uvedeno v oznámeních cestujících o poskytnuté přepravě, protokolu o cenové kontrole a svědeckých výpovědích. Správní orgán měl stav věci za dostatečně zjištěný a prokázaný, nepovažoval proto výslech řidiče za potřebný a účelný. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel měl možnost navrhnout i provedení důkazu výsledkem řidiče, což neučinil, a zúčastnit se neveřejného ústního jednání, této možnosti však také nevyužil.

[17] Ke stavu taxametru v průběhu jízdy žalovaný uvádí, že pro posouzení porušení cenových předpisů není podstatné, zda byl taxametr zapnutý, vypnutý, resp. kolik ukazoval, ale kolik řidič účtoval, kolik po cestujících požadoval a kolik mu bylo skutečně zapláceno. Tato skutečnost je řádně prokázána svědeckými výpověďmi.

[18] Žalovaný dále konstatuje, že výše pokuty byla řádně, podrobně a dostatečně odůvodněna na s. 4 rozhodnutí magistrátu. Žádné liberační důvody ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o cenách dány nebyly.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením formálních náležitostí kasační stížnosti, přičemž konstatoval, že se jedná o včasnou kasační stížnost, podanou osobou řádně zastoupenou, která míří proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a současně zkoumal, zda rozsudek netrpí vadami, ke kterým musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud považuje vzhledem k námitce týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností za vhodné zrekapitulovat skutkový stav, na kterém jsou založena rozhodnutí správních orgánů. Se stěžovatelem bylo zahájeno správní řízení o uložení pokuty za správní delikt (porušení zákona o cenách) na základě protokolu o cenové kontrole, kontrolním protokolu a oznámení o poskytnuté přepravě dvou cestujících. Z těchto oznámení mimo jiné vyplývá, že po ukončení jízdy bylo na taxamtru uvedeno 680 Kč, cestující zaměstnankyně zaplatily řidiči 700 Kč, stvrzenka jim nebyla vydána. Z protokolů plyne, že po ukončení jízdy bylo na taxamtru uvedeno 69 Kč (resp. 68 Kč), řidič po cestujících požadoval 680 Kč, uhrazeno bylo 700 Kč. Řidič naproti tomu v protokolech uvedl, že přepravu provedl v souladu s cenovými předpisy, stvrzenku o této přepravě poskytl a přikládá její kopii.

[22] Jádrem sporu mezi stranami byl tedy průběh skutkového děje, konkrétně pak je spor o to, jakou částku řidič po cestujících zaměstnankyních požadoval.

[23] Magistrát stěžovateli uložil pokutu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, podle kterého se *právnícká nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1 zákona o cenách*. Zákona o cenách v § 5 odst. 1 normuje, že *úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální*.

[24] Nejvyšší správní soud, shodně jako městský soud, dospěl k závěru, že dokazování provedené správními orgány vedlo v souladu s § 3 správního řádu ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obě oznámení o poskytnuté přepravě, kontrolní protokol, protokol o cenové kontrole i veškeré svědecké výpovědi shodně prokázaly, že řidič

za poskytnutou přepravu požadoval částku 680 Kč a že mu cestující zaměstnankyně zaplatily včetně spropitného 700 Kč, což přesahuje maximální cenu stanovenou nařízením hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb., o maximálních cenách osobní taxislužby.

[25] Nejvyšší správní soud má za to, že ve správním řízení byly prokázány všechny prvky skutkové podstaty správní deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Vycházel přitom zejména ze svých dřívějších judikatorních závěrů, podle kterých „[p]raxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005 - 81, publ. pod č. 1083/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud totiž v nyní projednávaném případě ve světle kasačních námitek stěžovatele, jimiž je vázán, ze správního ani soudního spisu nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění správních orgánů postavená na důkazech získaných v průběhu správního řízení.

[26] V projednávané věci jsou k dispozici zjištění cestujících zaměstnankyň zaznamenaná v oznámení o poskytnuté přepravě, protokol o cenové kontrole a kontrolní protokol (oba sepsané kontrolním pracovníkem magistrátu bezprostředně po provedení přepravy), v těchto protokolech je zaznamenán též nesouhlas řidiče se zde uvedenými tvrzeními. Přílohou protokolů je fotodokumentace, jejíž součástí je mj. doklad o ceně za přepravu (stvrzenka). K potvrzení tvrzení cestujících zaměstnankyň správní orgán nařídil provedení důkazu jejich svědeckou výpovědí.

[27] Dokazování v průběhu řízení před magistrátem směřovalo k objasnění skutečnosti, jakou částku řidič po cestujících požadoval. Namítá-li stěžovatel, že nebylo řádně zjištěno, jaká částka byla na taxametru, není tato skutečnost podstatná, neboť pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je stěžejní, jaká částka za poskytnutou službu byla skutečně požadována, nikoli jaká byla uvedena na stvrzence či taxametru.

[28] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že v průběhu řízení vyvstaly nesrovnalosti týkající se částky uvedené po ukončení přepravy na taxametru, neboť dle tvrzení cestujících zaměstnankyň (v oznámeních o provedené přepravě a ve svědeckých výpovědích) to bylo 680 Kč a naopak dle tvrzení řidiče (doloženého stvrzenkou) a obsahu protokolů šlo o 69 Kč. Jak však vyplývá z výše uvedeného, tato otázka není pro posouzení věci podstatná, neboť zásadní je, jaká částka byla za přepravu požadována (a uhrazena). Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z § 3 správního řádu nevyplývá povinnost správního orgánu odstranit jakýkoliv rozpor, který ohledně skutkového děje nastane, nýbrž pouze takové rozpory, které jsou rozhodné pro rozhodnutí ve věci. V oblasti správního trestání se jedná zejm. o rozpory ohledně naplnění znaků skutkové podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. února 2005, čj. A 6/2003 - 44). V této souvislosti je nutno podotknout, že městský soud se žalobní námitkou mířící proti této nesrovnalosti zabýval na samé hraně přezkoumatelnosti, nicméně vzhledem ke shora uvedenému nemohla mít tato skutečnost vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí správních orgánů.

[29] Na rozdíl od stěžovatele má soud dále za to, že se jeví jako logická úvaha správních orgánů i soudu o tom, že částka 69 Kč za uvedenou přepravu je natolik nízká, že působí nesmyslně, a svědčí proto skutkové verzi cestujících zaměstnankyň, podle níž byla požadovaná částka vyšší (tedy 680 Kč). Jak vyplývá z výše uvedenými, provedenými důkazy bylo jasně

prokázáno, že řidič po cestujících požadoval částku 680 Kč, tedy částku převyšující maximální stanovenou cenu o 430 Kč. Tato kasační námitka proto není důvodná.

[30] Namítá-li stěžovatel, že podle nyní účinné úpravy musí stvrzenku za provedenou přepravu vydat jen na základě žádosti, je k tomu třeba konstatovat, že stěžovatel nebyl uznán vinným z porušení povinnosti vydat cestujícím po ukončení jízdy bez vyzvání nepoškozený a čitelný doklad o výši jízdného (srov. § 21 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě ve znění účinném do 30. 4. 2013). Dále je podstatné, že v době provádění kontroly u stěžovatele zákon povinnost vydat „stvrzenku“ bez vyzvání stanovil. Ani tato námitka proto neobstojí.

[31] Co se týče námitky, že správní orgány nevyšlechly řidiče taxislužby, je v první řadě třeba zdůraznit, že stěžovatel neuplatnil nikdy v průběhu řízení návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí této osoby. Ačkoliv stěžovatel měl ve správním řízení plnou možnost uplatňovat svá procesní práva, dát vyslyšet svědky či navrhnout provedení jiných důkazů včetně svědectví řidiče, neučinil tak. Na ústní jednání konané dne 22. 4. 2013 se stěžovatel nedostavil, ačkoliv byl řádně předvolán (k tomu viz níže). Nejvyšší správní soud podotýká, že správní orgán skutečně není povinen vždy a za každých okolností provádět důkaz výsledkem řízení o uložení pokuty podle zákona o cenách při výkonu taxislužby. Pokud z provedených důkazů nevyplývá žádný rozpor a je zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 správního řádu), není nutno takto zjištěný stav dále doplňovat. Jak již soud uvedl výše, v projednávané věci vznikla pochybnost ohledně částky uvedené po ukončení jízdy na taxamtru, její osvětlení by však nemělo žádný vliv na závěr ohledně viny za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Naopak skutečnost, jakou částku požadoval řidič uhradit po ukončení přepravy, vyplývá ze získaných důkazních prostředků zcela jasně.

[32] Stěžovatel v souvislosti s uplatňováním svých procesních práv v průběhu správního řízení namítá, že provedené výslechy svědkyň byly provedeny nezákonně. Stěžovatel se nemohl zúčastnit nařízeného neveřejného ústního jednání, protože magistrát nevyhověl jeho žádosti o přesunutí termínu nařízeného jednání. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že magistrát přípisem ze dne 29. 3. 2013 oznámil stěžovateli, že na 22. 4. 2013 od 9:00 nařídil neveřejné ústní jednání výsledkem svědků a že zde může uplatnit svá zákonná práva. Přípisem doručeným magistrátu dne 17. 4. 2013 požádal stěžovatel o stanovení nového termínu ústního jednání z důvodu, že statutární zástupci stěžovatele pracují současně jako řidiči taxislužby, a to do pozdních nočních hodin. Stěžovatel proto navrhl stanovení dalšího termínu v odpoledních hodinách (např. ve 13:00 a později). Na tuto žádost magistrát reagoval sdělením ze dne 19. 4. 2013, ve kterém uvedl, že návrh nelze akceptovat. Z pohledu správního orgánu není rozhodující, jak si účastník řízení v rámci své organizační struktury zajistí vedení společnosti, její provoz, jednání za společnost, a to i vůči správním orgánům. Je na účastníkovi řízení, jaký způsob zvolí k uplatnění svého práva. Magistrát následně dne 22. 4. 2013 provedl ve stanovenou dobu v rámci neveřejného ústního jednání výslechy svědkyň – cestujících, kterého se stěžovatel nezúčastnil.

[33] Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem městského soudu, že žádné procesní právo stěžovatele porušeno nebylo. Z obsahu žalobních i kasačních námitek vyplývá, že stěžovatel nesouhlasí s vyřízením jeho žádosti o odročení nařízeného ústního jednání, tedy s nevyhověním této žádosti.

[34] Nejvyšší správní soud na tomto místě přisvědčuje magistrátu, že odůvodnění této žádosti odkazující na skutečnost, že stěžovateli statutární zástupci pracují jako řidiči taxislužby do pozdních nočních hodin a nemohou se proto zúčastnit jednání v odpoledních hodinách, je pro odročení jednání (či řádnou omluvu stěžovatele z jednání) nedostatečné. Nejedná

se o žádnou absolutní překážku (jak je tomu například v případě již naplánované dovolené, či zahraničního pobytu účastníka řízení), kterou by nebylo možno s vynaložením minimálního úsilí překonat, ani o žádnou akutní situaci (nemoc, hospitalizace), která by stěžovateli znemožnila účast na jednání. Ostatně stěžovateli nic nebránilo uvedenou situaci, poté co ho magistrát vyrozuměl o nevyhovění jeho žádosti o odročení, řešit jinak např. udělením plné moci zástupci, který by byl schopen dostavit se k jednání i v dopoledních hodinách. Nadto magistrát stěžovatele následně vyrozuměl o ukončení dokazování, umožnil mu seznámit se všemi podklady pro rozhodnutí (tedy i provedenými výslechy svědkyň), vyjádřit se k nim i ke způsobu jejich opatření, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Stěžovatel na základě této výzvy žádnou námitku k případné nezákonnosti provedených výslechů nevznesl. Ani tato kasační námitka není důvodná.

[35] V souvislosti s výslechem svědkyň je nutno vypořádat též kasační námitku, že svědkyně - cestující nebyly ve správním spise dostatečně identifikovány, což znemožňuje dohledat konkrétní osoby, které se měly údajně jízdy zúčastnit. Městský soud tuto námitku správně vyhodnotil jako nedůvodnou; důvody pro které tak učinil, ovšem nejsou na danou věc zcela přílehlivé, neboť uvedl, že není žádný důvod, aby byly ve spise identifikační údaje svědků uvedeny.

[36] Nejvyšší správní soud má za to, že svědci musejí být ve spise identifikováni alespoň tak, aby nemohli být zaměněni s jinou osobou. Aplikováno na stěžovatelovu věc, ze spisu musí plynout, že předvolané svědkyně jsou tytéž osoby, které byly jako cestující přítomny při přepravě vozidlem taxi, během níž bylo zjištěno porušených cenových předpisů. Dle soudu tato skutečnost ze spisu jasně vyplývá. Oznámení o poskytnuté přepravě, která byla sepsána ihned po provedení přepravy, sepsaly dvě cestující (zaměstnankyně magistrátu). V závěru oznámení jsou čitelně uvedena jejich jména a data narození. Ta pak odpovídají jménům a datům narození uvedeným v Protokolech o výslechu svědka ze dne 22. 4. 2013 (ve kterých je uvedeno též číslo OP obou svědkyň – cestujících). Lze proto uzavřít, že svědkyně byly ve spise dostatečně identifikovány tak, aby nemohly být zaměněny s jinou osobou.

[37] Shora popsané nesprávné posouzení dílčí právní otázky městským soudem nemohlo mít vliv na zákonnost rozsudku jako celku; z toho důvodu Nejvyšší správní soud pro tuto vadu rozsudek městského soudu nezrušil, ale důvody rozsudku v části zabývající se žalobní námitkou nedostatečné identifikace svědkyň ve spise toliko korigoval (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 Afs 104/2008 – 66).

[38] Konečně stěžovatel namítl, že nebyl schopen ovlivnit jednání řidiče při jízdě s cestujícími a že učinil vše, aby případnému deliktu zabránil. Na úvod Nejvyšší správní soud poznamenává, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt uvedený v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je objektivní povahy, tedy že se u právnické osoby nezkoumá zavinění, což je v souladu s nezbytností chránit veřejný zájem na nepředražování služeb, který je na úseku taxislužby zvláště rizikový (v širších souvislostech viz usnesení Ústavního soudu ze dne 31. října 2006, sp. zn. III. ÚS 692/06). Na druhou stranu se však nejedná o odpovědnost absolutní, zákon o cenách v § 17 odst. 1 obsahuje liberační důvod, jehož aplikace se stěžovatel domáhá. Podle uvedeného ustanovení zákona o cenách platí, že „*právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*“ Za veškeré úsilí ve smyslu daného liberačního důvodu je třeba považovat soubor opatření a činností, které mají preventivní účel a jsou dostatečné k tomu, aby zabránily porušování či neplnění právních povinností za běžných okolností (srov. PRÁŠKOVÁ, Helena. Základy odpovědnosti za správní delikty. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 321). Již ze samotné dikce § 17 odst. 1 zákona o cenách je zřejmé, že břemeno tvrzení i důkazní břemeno ohledně prokázání naplnění liberačního důvodu leží na obviněné právnické osobě.

[39] V nyní projednávaném případě stěžovatel toto břemeno neunesl. Vůbec nezmínil preventivní opatření, která by zavedl za účelem předcházení deliktům na úseku předraženého jízdného, ale pouze odkázal na to, že řidič taxislužby má zkoušku z předpisů, které je povinen dodržovat v rámci výkonu taxislužby, a splňuje všechny další předpoklady pro její řádný výkon, vozidlo bylo řádně vybaveno, sazby v taxametru ve vozidle jsou v souladu s nařízením hl. m. Prahy. Obecné odkazy na právní předpisy a zákonné povinnosti zaměstnanců však nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o cenách ani za zavedení dostatečných preventivních opatření ze strany stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2016, čj. 6 As 159/2016 – 40). Vzhledem k tomu, že na jiná opatření stěžovatel nepoukázal, nepřichází aplikace liberačního důvodu uvedeného v § 17 odst. 1 zákona o cenách v úvahu.

[40] Tato námitka není důvodná.

[41] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel namítá, že správní orgány (i soud) nedostatečně zkoumaly jeho majetkové poměry a namítanou likvidační výši pokuty.

[42] Nejvyšší správní soud při posouzení této námitky vycházel ze závěrů obsažených v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133 (publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS), podle něž je „*správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přiblížnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí*“. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem. K tomu je třeba poznamenat, že magistrát stěžovatele v přípisu ze dne 21. 3. 2013 s ohledem na výše citované usnesení rozšířeného senátu vyzval, aby doložil, případně svým souhlasem umožnil ověřit pravdivost údajů, které se týkají jeho osobních a majetkových poměrů, a dále vyjmenoval, o jaké údaje může jít. Současně stěžovatele poučil, že tyto skutečnosti mohou mít vliv na výši uložené pokuty. Na tuto výzvu stěžovatel nijak nereagoval.

[43] Z § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách vyplývá, že správní orgán může uložit za porušení povinností obsažených v § 16 odst. 1 písm. b) tohoto zákona pokutu až do výše 1.000.000 Kč. V průběhu správního řízení stěžovatel nepředložil žádné doklady, z nichž by mohl správní orgán uvažovat na jeho osobní a majetkové poměry a ze správního řízení zjevně žádné obdobné informace, kterých by bylo možno se dovolávat ve vztahu k osobním a majetkovým poměrům stěžovatele, nevyplývaly. Magistrát tak stanovil výši pokuty za použití dalších pomocných kritérií dle § 17 odst. 2 zákona o cenách, zohlednil též to, že stěžovateli již v minulosti byly uloženy pokuty za nerespektování cenových předpisů, což jej ovšem neodradilo od opětovného porušování zákona. Dle magistrátu není pokuta likvidační – z živnostenského rejstříku plyne, že stěžovatel provozuje i další podnikatelské aktivity a dle výpisu z rejstříku podnikatelů v silniční dopravě eviduje cca 80 řidičů. Pokuta takto určená činí 70.000 Kč, což odpovídá patnáctině (přibližně 14 %) zákonné sazby (přičemž v daném případě došlo k předražení ve výši 272 %).

[44] V řízení před městským soudem stěžovatel ke své žalobě přiložil kopii výkazu zisku a ztrát a daňového přiznání za rok 2012 a požadoval moderaci uložené pokuty, neboť uložená sankce představuje významný zásah do majetkových poměrů stěžovatele. Městský soud k tomu uvedl, že sankci nepovažuje za likvidační a nebyla ani uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

Návrhu stěžovatele na moderaci uloženého trestu proto nevyhověl, aniž by prováděl v žalobě navržené doplňování dokazování (daňové přiznání a výkaz zisku a ztrát).

[45] Nejvyšší správní soud má s ohledem na shora uvedené za to, že správní orgány i městský soud se s otázkou zákonnosti výše uložené pokuty i vzhledem k majetkovým poměrům stěžovatele věnovaly dostatečně. Městský soud správně dospěl k závěru o tom, že nejsou dány podmínky pro moderaci, neboť pokuta nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Dle názoru zdejšího soudu nevyplývá z tvrzení stěžovatele, že by uložená opatření měla likvidační charakter a má proto za to, že správní orgány ani soud při zvažování výše pokuty nepochybily. Je třeba dodat, jak uvedl rozšířený senát ve shora citovaném usnesení čj. 1 As 9/2008 - 133, že nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznamená, že by pokuta měla ztratit cokoli z své účinnosti: „*Aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.*“ Těmto judikатурním požadavkům správní orgány i městský soud v posuzované věci vyhověly.

[46] Ani tato kasační námitka proto není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[47] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji na základě § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[48] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný sice ve věci úspěch měl, podle obsahu spisu mu však nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu